

SE VEN
2 QUARTOS

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

BATALLADA

DONARÀ]

UNA

CADA

SEMANA.

SI SE 'N VENEN MOLTAS

tocará á somatent.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

¡DESPERTA FERRO!!!

Retall de nostra historia contemporánea.

Era una nit de negra fosca. Senyors y súbdits de la condal ciutat, vetllats per sas autoritats, tranquilament dormian, com tranquilament dorm en la falda de la sua mareteta l'ignossent nin. De promte... un trepitx estrany y repetit se deix sentir per tots sas carrers y plassas. ¿Qué será aixó? Sombras d' infans per tots cantons s' encruen. Soroll de cavalls que sens cap dupte en busca de sos cavallers van. ¿Que 's alló que rellú? Calla... son sabres.

Y mentres tant, las tenebras de la nit van disipanse, bufadas per l' oreig de la matinada. Y l' soroll aumenta y los sabres se multiplican.

Ja no son sombras lo que 's veu. Son guerreros, qu' á sos respectius castells á tota pressa corran.

Y lo poble dormin: puig, ni un sol crit de alarma ha vingut á trencar son tranquil son. Ab un tancá y obrí d' ulls, los carrers de la ciutat s' omplan de gent, y gent armada de pedreñals y sabres. Ja no ya dupte. Tots son guerreros.

Son ls guerreros encarregats de sa custodia. Lo virey surt de son palau.

Munió de llurs doncells lo voltan, cavallers en sos cavalls; armats fins á las dens.

Trotán s' acostan als aforas de la ciutat, ahont está reunida la guerrera escuadra.

Ni una sola trompa l' anuncia. Callant y arriba; callant lo reban. Tothom fa muxoni.

La campana de la Seu toca quatre horas. De tots cantons ne van sortin matiners vasalls que á las suas ocupacions se dirijeixen.

De promte l' espant s' apodera d' ells. Ab un pam de boca oberta quedan tots mirant aquella nuvolada de guerreros.

Per fi 's reposan del susto, y acostantse poch á poch, uns ab los altres 's preguntan:

—«Pero, ¿qué passa? ¿que 's aixó? ¿perilla nostra independencia?»

¿perillan nostres fueros?»

Cap 's contesta. Y ls guerreros tots callats, ab lo virey al cap, ensenyan bé que s' aprestan per la batalla.

Ningú sap ré.

La veu dels primers vasalls s' estén per la ciutat com un llampec.

Tothom se lleva espantat.

Los carrers s' omplen de gent.

Homes y donas, xics y grans, joves y vells, endormiscats, mal vestits y ab las lleganyas encare, surtan al carré tots espalmats.

¿Qué passa?

Vet aquí la pregunta que tots 's fan: vet aquí 'l bon dia que tots 's donan.

Ningú sap rés.

Y 'l número exercit, manat per son virey, se fá en tres trossus.

Y callats tots, mes decidids, sels veu marchar; un de ells amunt, per lo cantó d' Horta: l' altre amunt, també per lo paseig de Gracia; y 'l tercer amunt, igualment per la part de Sarriá.

Ni un crit, ni un clarí anuncia la seba marcha. Tot se fá com entre muts. At sienos.

Ja no cap cavilar, doncs; ja no son bromas.

L' enemich es gros y aquí á la bora. Mirau, mirau aquí 'l devan. Mirau lo com se balluga en l' escantellada serra del Tibidabo.

¿Veyeu quins bultos?

¡Oh! si, es éll, es ell...

¡Desperta ferro!!!

Sols un' ánima de canti pot deixar de sentir la poderosa influencia qu' en sí porta aquet sant crit. Sols qui tingui sang d' orchata pot no inflamarse al sentirlo ab totas las sebas lletres. Aquet crit, que pels corts montats ab las quatre barras val mes que cent tomos de gloriosa historia.

Com á cavalls desbocats, senyors y vasalls 's llansaren per los condals carrers, asbofegan de rabia:

¡Som-atens! cridaban tots ¡Som-atens! ¡Desperta ferro!

La casa Capítular s' omplí de gom á gom de

bons patricis, disposats á derramar tota sa sang avans de permetrer que l' odiad enemich, fos qui fos, posés la seba má en sos sagrats fueros.

¡Via fora als borbons! tothom cridaba. Xucos, llanssas, coltells, mandrons, res quedá a casa. Alló era un torrent desbordat, un ramat de bous salvatjes.

¡Jesús; y cuanta jeneració! Cada cop que un crit la removia, semblaba alló una tremontana d' eynas.

Lo consell de cent reunit en massa.

La Provincia representada per sos diputats, en peu també.

Lo cabildo de la Santa Iglesia en ella convocat.

Lo comers, las arts y los senyors ab sos prohoms al devan, corrent d' un canto á l' altre.

¿Qué será? ¿qué no será?

Los uns, lligan caps, veyan que no podia ser alló altre cosa que un cop de má atrevid del Duch francés.

Altres, lligan cuas, deduian qu' alló era, ni mes ni menos que una tentativa de restauració.

Y no falta qui 's cregui, (no lligan ni caps ni cuas) que 'l net del desairat pretendent, que 'l rey de las boinas s' apoderaba ja ab son exercit de la farigola del Tibidabo.

¡Que 'l compte de Reus ha sigut assassinat per los cadells al sortir del Parlament!

Que Topeté al devan de sos basells ve aboradar á nostras platxas!

¡Via fora 'l Francés...!

¡Muyran 'ls tirans...!

Vet aquí 'ls crits; vet aquí las veus que ompliren Barcelona en aquella famosa matinada.

Y mentrestant, lo dividid exercit carretera amunt.

Camina que caminarás; may arrivaba. Per fi... moment d' ansietat... ja son allá... ja han arribat al peu del aixecat Tibidabo nostres braus... ¿Qué va á succehir?

¿Podrán sorpendrels?

Moment d' ansietat, moment de pena, que cap ploma ni de sert ni d' oca, per ben trempada que sigui, pot intentá sisquiera ferne un croquis. Tothom portaba 'l cor lo mateix tric-trac, tothom portaba 'l cos la mateixa por.

¿Qué va á succehir?

De promte, ni un sol guerrero 's veu, ni un sol sabre rellú. ¿Qué s' ha fet d' ells? Semblaba com si s' hagués obert sota sos peus una in-

menssa trapa y haguessin caigut tots al soterrani de San Pere Martri.

Las vuit tocaban en lo campaná de la Catedral.

Seguia la mateixa inquietut, cuande promte un ballugament general indicá que hi havia algo important.

¿Qué hi ha?

¡Jo hu crech si es important! Mirau, mirau afora, mirau alló que vé. ¡Veyeu aquella nuvolada? ¡La veyeu ben vé?

Dons... son nostres braus qui l' aixecan.

Nostres guerreros que venen de salvá la patria; de tráurela del gros perill en que la habian posada nostres enemichs.

Y 'ls tres trossus d' exercit, separats com avans y com avans callats, carretera avall, ab tota calma tornaban á la ciutat.

Ni una sonada de tabals, ni un crit celebra sa tornada.

¿Que 's aquet callar...?

Lo poble dupta. La por de despertar-lo no pot ser ara motiu per...

Pero no! Mirau, mirau nostres guerreros, mirau en son fron pintat lo triunfo.

Tots riuán.

Oh! es la rialla de la victoria.

La ciutat los acull ya en son recinto.

Lo potble no 's cuida de qui fou son enemich no hu necesita.

Llaurers voldria ell tenir per ferne llurs coronas ab que poder premiar los arruats guerreros.

¡Que visca lo virey! ¡Que visca eternament!

Y 'l poble, viulan d' alegria, acompaña lo valerós exercit altre volta á sos castells; y al que d' ell se habia llevat á primera hora, tot xano xano va tornar á casa, tirantse al lit pera esperar lo dinar y reposarsse del susto y de la son que li habia fet perdre lo bon humor del Virey interí de Catalunya.

GAMINDE II.

Diu que 'ls llorers den Gaminde

no deixaban descansar

á lo senyor Figuerola,

qu' es un altre general

que ab lo primer comparteix

lo mando del Principat.

Diu qu' estaba tot gelós

y deya cuasi plorant:

«¡He nascut ab molta péga!

»may he tret la de Nadal;

»tinch un tocayo ministre

»que ningú no 'l pot tragar,

»y per fi de mas desditxas

»me trobo en esta ciutat

»contemplan com en Gaminde

»Se cubreix de gloria á Sans

»y guanya sols en sis dias

»nombradia d' immortal

»apoderantse de Gracia,

»voltada de baluarts,

»y defensada ab empenyo

»per trenta mil federals.

»¡Quan podré jo arreplegar

»ocasió de dar-me llustre

»y guanyar un altre grau?»

Ab aqueixas, veta aquí,

que don Eugeni marxá

per las terras de Vizcaya,

á Figuerola deixant,

en calitat d' interino,

de capitá general.

«¡Are es l' hora!—digué l' home—

»are que ja puch manar

»buscaré ó tindré ocasió

»de fer proesas en gran.

»molt será que 'ls carlinots

»ó 'ls tontos dels federals

»No busquin brega, y entonces

»publico la ley marcial;

»cambio 'ls Ajuntaments;

»faig mal bé los empedrats;

»tiro bombas y granadas

»contra núvols y pilans;

»agafó en Millé y en Lopez

»O n' Villamil y 'n Litran,

»Los fico dins del Ponton

»y... ¡la Patria s' ha salvat.»

Pero 'ls carlins no s' alsaren

perque están desanimats

y si bé volen 'l Terso

no si volen esposar;

y 'ls federals s' están quiets

desde 'l dia qu' en Simal

y la colla de cridairens

que feyan soroll en gran,

trobantse del Comité

ja no poden criticar

si no 's critican entre ells

(cosa que no fora estrany.)

Al veurer en Figuerola

sos cálculs equivocats,

somiá de nit y dia

accions, batallas y asalts,

fins qu' una nit fou tant fort

lo somni qu' arreplegá

que va veure á l' Altadill

montat en un caball blanch

y seguit d' un gran exercit

de valents republicans.

S' alsa l' home del seu lit,

fa formar tots los soldats

y s' en va camí de Gracia

per batre als federals.

la guarnició lo segueix

ab molta docilitat,

y passeija que passeija

de Barcelona 'ls voltants

fins que 'l senyor Figuerola

se va poguer despertar

y va coneixer lo fiasco

que acababa de doná.

Resultat d' aquesta hasaña:

molta pols per los soldats:

fer llevá á n' en Solé y Matas

que dormia com un San;

espantar á la gent rica;

fer perdre molts mils jornals;

y fer correr deu mil bolas

rodolant per la ciutat.

—Figuerola, Figuerola,

Procureu no somiar!

¡Mireu que ja 'ls anys hi son

y certas cosas no fan!

Contenteu-vos ab sé 'l que sou

puig crech que sou Mariscal

y per vos... vamos 'm sembla

qu' es un grau molt regular.

UN PAÍS.

BATALLADAS.

Malas veus fan correr que lo govern negocia pera portar al príncip petit de Portugal pera rey de Espanya.

Li diem petit pera que, dia en sá dia en llá, li faltan cinc mesos pera cumplir tres anys.

En tal cas, es á dir, si lo petit sortís, sembla que s' nombrará *ninyera* al general Prim, y *mestre tites* al senyor Olózaga.

Pero... ans diem nosaltres, ¿qué dirán als altres candidads *grans* si veuen quels posposen á un de *petit*?

¿Qué dirá 'l de Logroño, 'l de las taronjas y lo *seté*?

Mirarán ab los brassos creuats com s' entronisa 'l *nano*?

Ans sembla que no.

Y si per cas així ho fessen, tenim per segú que 'l país, que no está per gastos de *ninyera* y *mestre*, enviaria 'l *petit* altre vegada á *dida*.

Molts amichs de Gracia nos han fet una pintura la mes terrorífica de l' especte que presentaba en lo critich moment que una de las columnas del general Figuerola s' dirigia cap á la vila.

Ignorants del objecte que á ella als portaba, sospacharen, tot seguit, si seria alló un *cop de má* atrevit per apoderarse de la vila que tan *heroicamente* se defensá durant lo siti dels cinc dias, y, en un tancá y obri de ulls, lo crit de alarma va correr per tot arreu y... corredissa que te crió. Uns per aquí, altres per allá. Los cobarts corrian á las suas casas á aprestarse per guanyar la montanya. Los valents... los

valents, com sempre, dispossantse á tota presa pera no ser víctimas d' una burla.

Las donas, tot corrent anavan á plassa á proveir.

Y com era dimars, ni la bugada las detenia.

Tot era fer farsells y arreglá márfagas. Fins lo campaná, lo bizarro campaná, al veurer aquell aparato de guerra qu' anava dret á ell, sens ni siquiera dirli «Deu te guard, bestia,» semblá, per un moment, que 'ls fonamens li feyan figa. Y aquella Campana, aquella heróica Campana que desafiá altiva las iras de cinch mil bombas, tementse un engany, quedá de bronsu.

Pero, passa la columna...

Tothom calla.

Passan los canóns... Ni un sol d' ells piula.

¿Qué es aixó?

La columna cap avall. Ja entra á la ciutat... Ni un sol soldad se gira, ni un sol fusell se dispara... ¿Con qué aixó no es res? Se preguntaba tothom.

No 'ns ametrallan?

¡Oh! cuánta bondad!

Y Gracia, veientse llibre d' un nou bombardeix, se ballugá per enter, com si una corrent subterranea li hagués remogut tots sos fonamens.

Portugal, trobantse en plena reacció, reb una amnistia sense ser promesa.

Espanya, trobantse en plena llibertad, no pot arrancar la que tantas vegadas li han promés.

Si será fet aixó ab lo propósit de probarnos á tots que es preferible un Rey reaccionari á una interinait democrática...!!

Agafin lo «Diari de Barcelona» del diumenge passad. Llegexint l' article de fondo, titolad «La mayor de las ignominias.» Fitsinssi bé y si ancabat nom donan l' enhora bona, per aberlos fet passar un rato de gust... an dexo tallá 'l coll.

¿Qu' es pensan qu' es poc bo? Oh!... allá veuran trassa, allá veuran garbo 'n dir las cosas.

¡Quin talentarro n' ya del autor!

Mols qu' el aurán llegit, ya sabem qu' es dirán ¡be, pero, ahont va aquet home home (l' autor s' enten), que demana?

Oh! aquí está 'l cas. Endeviniu.

¿Qu' es pensen qu' es república?

Uf...

¿Progressista?

Menos.

¿Unionista?

Tampoch.

Y dos, qu' es?

Aquí es lo merit.

No ser res de aquestas cosas, y plorar la ausencia de la llibertad y dirse revolucionari. Als dich qu' es cosa de gust. Llejxinlu, que no s' anpanadirán.

Entre mitx de las *célebres* declaraciones que vá fer disapta passat lo general Prim, ni va escapar una... que val un imperi. Mes ben dit: que val una República.

«Oh! ¡deya ell, es mol difícil, mol mes difícil de lo que yo 'm pensaba, fé una monarquía.»

Y tot seguit, com alguns dels seus li diguesen á l' orella, «home que no sen que diu?» ho va volgué dissimulá, anyadinti, «oh, pero encara es mes difícil, fé una República, allá ahont no ya republicans.»

Pero... per Deu don Juan, per mort de Deu, no veyá, que ab aquesta segona part, acababa de malmetre?

¿No veu que si es difícil fer una monarquía, es precisament perque no ayá monarquichs.

Y aixó de que no ayá republicans... vamos home, uo ans apassionem. Pregantiu á Cádiz, á Málaga, Sevilla, Valencia, Zaragoza, Barcelona y... sobre tot, los que no son monarquichs ¿qué vol que siguin?

¿Que 's pensa que no ya mes republicans qu' els emigrats?

LA PARTIDA.

Hélo, hélo por do viene el buen duque y gran Borbon caballero á la gineta de un caballo corredor, con calabazas al hombro fallecida su ilusion y corriendo á todo escape maquinando en su furor venganzas, golpes de Estado: porrazos (que le dé Dios) pensando en cruces, galones y en la gran revolucion.

Dejadle que pase, el pobre, no le digais nada, no, que al soplar el fresco viento del mar, en siendo al vapor, las ideas que acaricia de la Gorda, ya se yo que le pasáran muy pronto sin dejar el rastro en pos.

El pobre por fin se marcha por fin él ya conoció con su preclaro talento y cual buen entendedor que aqui estábamos cansados de verle en cualquier rincón puesto en mil caricaturas, folletos, y que se yo y al contemplar finalmente de Rojo Arias el favor, ha dicho basta de burlas no quiero ser mas moscon quédense en paz los de España con que... á la buena de Dios si para algo... necesitan... ya sabrán en donde estoy y si acaso no encontrarán para... *aquello...* un buen señor... en fin; manden y dispongan que tan buen cristiano soy que olvidaré las injurias (con tal de ponerme yo.)

LE BARRIÉ.

BATALLADAS.

¿Qué vol dir llibre-pensador?

—Per lo que yo he vist á Barcelona, llibre-pensador ó es tot aquell que pensa de colsevol manera.

—De modo que un que pensi ab 'ls peus...

—Es llibre-pensador. Y sino ves á Talia cada diumenge al demati y ten convencerás.

Pera ser progressista avants, bastaba tení rabia als capellans y frares.

Per serho ara, basta fer tot lo contrari de lo que fan als republicans. Verbi-gracia: als republicans no van á las professons, dons ells y van y las pagan. (Ab dinés que no son seus, s' enten). Y sino, respongui al popularissim Ajuntament de Barcelona.

J' han tornat á sortir 'ls *jamás, jamás, jamás* del general Prim. A nosaltres 'ns sembla que, mentres lo *princep* segueixi viu y bó de salud, no estaria de mes anyadir al *jamás, jamás, jamás si Dev ho vol.*

¡Nem vistas tantas, Don Joan.....!

Varios amichs ó partidaris del Terso, varen sortir lo dia del Corpus á pasejar per la Rambla. ab la boina blanca y la *Margarida* en lo *trau* de la levita

Al veurels tan tiessos varem esclamar sens poder contenirnos:

Benaventurats los mansos porque d' ells será lo regne del cel. (Si no als n' priva alguna *pallissa progressista.*

Gracias á las bonas negociacions d' uns cuans *veins*, sembla que 's han arretglat las diferencias que *desgraciadament* tenian dividits á *donya Isabel* y, 'l seu espós *Chacó*, tornan á viurer juns ab *santa pau y tranquilidad*, com an viscut fins are. (Hasta que y tornin.)

ADVERTENCIAS.

1.º Participem als nostres lectors que avuy inaugurém una galeria de retratos, fets á la ploma baix lo títol de *Fotografías progressistas.*

En aquet mateix número os regalém á don Pacia M!...

2.º En lo próxim número comensarém á passar revista als montpensieristas barcelonins (per tothom n' hi ha de haber) per lo estil dels dos articles que hém publicat sobre los *Progressistas y el Rey.*

Supliquém als aficionats y als tafaners que 'ns envien tots los datos y noticias que tinguin sobre 'ls galifardeos del Rey gabatx.

3.º Debem una explicació al públich. Algun quisquillós s' ha queixat del abús que hem comés, publicant en un sol article TRENTA QUATRE NOMS PROPIS!...

Nosaltres que som molt imparcials y molt enrahonats, coneixém que efectivament es mal fet citar tans NOMS PROPIS.

Prometém, donchs, solemnement que en lo successiu tant sols mos ocuparém dels NOMS AGENS.

Per la Redacció.—LO NET DE UN ALMÓGAR.

FOTOGRAFIAS PROGRESSISTAS.

D. PACIA M*.....

SONETO.

Fresch, aixerit, melós, pulcre y enfatic sa llengua, més que llengua es una dalla fereix quan parla y fins fereix quan calla sempre alsant la palmeta del gramatich, Fa 'l seu paper millor que cap dramatich y quan lo poble ab los tirans batalla ni un plor l' hi costa 'l triunfo, ni una malla si sospita que 'l triunfo es problematich.

Per ell no hi ha reputació ni historia avuy fa un pedestal per Espartero ahí 'l tractaba com á vil escoria.

Ilustre Duch qui canta avuy ta gloria y de tots fets aspira ser l' Homero ahí 't deya lo *Ruch de la Victoria!*... (1)

LO NET DE UN ALMÓGAR.

(1) Historich.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.-Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.

LA PASSIÓ POLÍTICA.

Aquet es lo títol de la obra que, com saben ja nostres lectors, va á posarse en escena á mitxa semana entran en lo gran teatre saló dels Camps Eliseos. Los principals personatjes que en dita obra figuran, parecuts tots als homes de la situació actual se anomenan Joan-Pilat, Baldomero-Pere, Nicolau-Isariot, Emiliu Joan, Práxedes-Caifás, Manel Anas, Paco-Heroles, Laureano-Abdaron, Batista-Benjami, Salustia-Leprés, Verge-Democracia, Magdalena-Espanya Verónica-Revolució, etc., etc. y Salvador Espanyol que es lo proiagonista.

Resolts com estem á no perdonar medis ni sacrificis per complaurer á nostres lectors, hem conseguit que s' ens facilitessim alguns clichés dels que han de intercalarse en lo test de la obra que 'ns ocupa, y de la que s' en esta fen una gran tirada económica, cuals dibuixos son deguts al acreditat llapis del nostre amich senyer Pellicer, pintor de cap d' ala, que ab aixó de presentar tipus hi enten tan ó mes que 'n Prim.

Ab la idea també de que 's pugan formar concepte al mateix temps que del merit literari, de la indole de la obra; copiem al peu de ca'la personatje y á la casualitat algunas paraulas de las que 'ls mateixos deixan caurer en las situaciones que 's marcan.

ELAT dirigintse als membres del consell en lo moment de anar á dictar la sentencia contra 'l Salvador, ab lo fi sens dupla, de treures lo mort de sort de sobra per la següent observació:

«Dech prevenir ciutadans que m' en rentu las mans no só qui l' mata, es la lley donada pel poble rey, que ab vostre sabé y talent representen dignament.»

BALDOMERO PERE al veure que assotan al Salvador y en lo colmo de la desesperació, exclama lluitan ab sa impotencia.

«Com, si es just Deu, consentirne que 'm fallin las forsas pot á mi, que las tingui un dia «Per arrollarlos á tots.»

SALUSTIA LEPRS, que es un home gras y blanch de cabells, que s' assembla molt al Olózaga, diu acceptant la gefetura dels tarronistas que 'ls seus compinxas li confian:

«Admeto la confiança de ser d' ells lo principal, y á fi de serho com cal m' aniré á aconsellá á França.»

LA CAMPANA DE GRACIA.

NICOLAU ISCARIOT, que es un musquit de aquells de marca, mes amich del turró que cap xicot del Hospici, exclama plé de satisfacció en lo moment en que Abdaron, que l' ha convidat á fer trago, li dona una bossa de diners, no sabem si son falsus, després de prométreli que tindrà tot lo que desitja.

**Dinés, poder, gloria, honor,
vi blanch, rom y marrasqui!
tot es hermós, tot divi
tot vull al fons del meu cor.**

EMILIU JOAN, ple de fé en lo porvenir, y apoyantse ab las doctrinas que predica son mestre, exclama en lo moment que 'ls soldata acaban de pendrer al Salvador, dirigintse als demés apóstols:

**Sols serém sos venjadors
seguin tots son camí noble,
avan, avan, fills del poble;
tornemse tots salvadors.**

CAIFAS, tot amohinat perque 'l destorban de escriurer circulars y desfer lleys, diu: cuan en compañía de Anás y Abdaron presentan lo pres á Pilat:

**«Aquet es aquell valent
qu' entabana tanta gent,
jo ya 'l tinch interrogat
y tals rahons m' ha donat,
que 'm hi arribat á encendre,
pus no li pogut entendre.**

ANÁS, dirigintse á Pilat plé de alegria, cuant aquest acaba de nombrarlo ministre, y no podentse convenser de que 'ls homes com ell serveixen per servir á la patria, diu:

**Gracias (¡ting de fe un tiberil!)
Deixeuvos besar los peus.**

A'lo que Pilat, reprententlo, diu:

**No sigas ximple, no veus
que 'ts membre d' un ministeri.**

PACO HERODES, en lo moment en que los del consell ó sian los que manegan las sireras acaban de repartirse lo turró, diu dirigintse á tots:

**Anemsen á governá,
y lo que vinga vindrá...
y debem procurar...**

Tots.

Qué?

Herodes. Semblá ministros de be.

BATISTA BENJAMI, diu tot despechat y creyent que no 's prosedeix ab la lealtad que ell desitja:

**«Malehit siga 'l moment
que 'm vaig embarcá ab talgen.**

Per acabar citarem algunas paraulas que los autors de la tragi-comedia que 'ns ocupa, posan en boca de 'l SALVADOR al presentarse en escena dit personatge.

**Sen mon regne la igualtat
no hi ha en ell cap senyoria,
per lo tant, desde aquet dia
ningú deu está humillat.**

**Des de 'ls mes xichs als mes grans
ja en talent ó ja en riquesa
com fills de naturalesa,
tots som iguals, tots germans.**

**En la gran màquina humana
prestem tots iguals serveis,
no hi ha dons vasalls ni reys
SOLS LA RAHÓ ES SOBERANA.**

Anyadint solsament á lo dit que la obra se posará ab tot luxo, que 'l decorat está confiat al aplaudit pintor escenografich senyor Soler, lo vestuari á donya Pelegrina Malatesta, la par de astracista al senyor Homs, y que á la companya de actors, que dirigeix lo inteligent senyor Roca y de la que forman part los senyors Arolas, Garcia Tomás, Llimona y Pardo y las senyoras Joani, Prats y Vidai, s' hi han agregat actors tan distingits com los senyors Figuerola, Bonaplata, Goula y Martí etc. etc.; creyem de bona fé, que publich celebrará com un acontexement la representació de «La Passió Política.» Segons fums que corran, los preus de la entrada y localitat, serán sumament módichs atesos los gastos que ocasiona lo posar en escena una obra tant important, ab lo fi sens dupta de que pujan assistir á sas representacions totas las clases de la societad, si es que de las fortunas es licit dirna clases.